

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 590/2019
31.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Сања Џингалашевић, адвокат из ..., против тужених Компаније „ББ“ Д.П. у стечају, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Бранислав Вагић, адвокат из ..., „ВВ“ Д.П. у стечају, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Живка Спасић, адвокат из ..., и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, решавајући сукоб стварне надлежности између Трећег основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Трећи основни суд у Београду је решењем П1 810/17 од 29.11.2017. године, наставио поступак у овој правној ствари (став први изреке), огласио се стварно ненадлежним за поступање (став други изреке) и одлучио да по правноснажности тог решења спесе предмета достави Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду (став трећи изреке).

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, те је уз акт П 3521/19 од 15.10.2019. године предмет доставио овом суду ради решавања негативног сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, у смислу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08... 87/18 и 88/18-УС) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), који закон се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона, Врховни касациони суд је нашао да је за суђење у овом спору стварно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за

поједине од њих није надлежан други суд. Према члану 25. став 1. тачка 4. истог закона, привредни суд у првом степену суди и у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

Чланом 91. став 2. Закона о стечају је прописано да ако су испуњени сви услови из члана 90. овог закона, парнични суд решењем против кога није дозвољена посебна жалба одређује наставак поступка, док је ставом 3. истог члана прописано да ако се прекинути поступак водио пред судом опште надлежности, тај суд се, уколико настави прекинути поступак, решењем оглашава стварно и месно ненадлежним и предмет уступа суду који спроводи стечајни поступак над туженим.

У конкретном случају, тужила је против тужених дана 09.10.2009. године Четвртом општинском суду у Београду поднела тужбу ради исплате новчане накнаде за остварени радни стаж. Над првотуженим је решењем Привредног суда у Београду Ст 72/15 од 18.03.2016. године отворен поступак стечаја, а над друготуженим решењем тог суда Ст 68/15 од 04.11.2015. године. Трећи основни суд у Београду је решењем ПП 267/12 од 01.12.2015. године прекинуо поступак у овој правној ствари и констатовао да ће се поступак наставити када стечајни управник или правни следбеник правног лица преузму поступак или када их суд на предлог противне стране позове да то учине. Тужила је поднеском од 09.10.2017. године поднела предлог за наставак поступка у односу на тужену Компанију „ББ“ Д.П. у стечају, с тим да је преиначила тужбу тако што је тражила утврђење основаности њеног потраживања према овој туженој по основу разлике у камати и трошкова парничног поступка који су им оспорени у поступку стечаја од стране ове тужене као стечајног дужника. Трећи основни суд у Београду је решењем ПП 810/17 од 29.11.2017. године, ставом првим изреке, наставио поступак, ставом другим изреке се огласио стварно ненадлежним за поступање у том предмету, а ставом трећим изреке одлучио да се списи предмета по правноснажности решења доставе Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

По оцени Врховног касационог суда, нису постојали услови да се Трећи основни суд у Београду огласи стварно ненадлежним и у односу на тужену Републику Србију, без образложења, у односу на коју тужену није реч о спору из примене прописа о приватизацији јер новчану накнаду тужила потражује по основу оствареног радног стажа, дакле, није у вези са својинском трансформацијом, односно, променом власништва тужених компанија. Будући да тужена Република Србија није јединствени супарничар у смислу члана 210. ЗПП са туженим Компанијама „ББ“ Д.П. и „ВВ“ Д.П, над којима је отворен поступак стечаја, што значи да спор не мора да се реши на исти начин према свим супарничарима, то је Трећи основни суд у Београду био у обавези да прво донесе решење о раздвајању поступка у односу на тужене Компаније „ББ“ Д.П. и „ВВ“ Д.П, а потом сагласно члану 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, решење о стварној ненадлежности само у односу на те тужене.

Имајући изложено у виду, за поступање у овој фази поступка стварно и месно надлежан је Трећи основни суд у Београду.

Из наведених разлога, на основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић